

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: CZT a.s., Pardubice, Bratranců Veverkových 396, IČ: 25272322, zastoupen JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Praha 8 – Karlín, Šaldova 34/466 proti žalovanému: Generální ředitelství cel, Praha 4, Budějovická 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, když měl za to, že žalovaný je povinen k jeho žádosti vydat stanovisko vztahující se k doutníkům Gullivers a Merlin. V žalobě uvedl, že dne 18.4.2006 podal žádost u žalovaného o stanovisko k těmto výrobkům z důvodu jejich správného zařazování. V informaci k těmto tabákovým výrobkům ze dne 12.5.2006 mu bylo sděleno, že stanovisko je posuzováno kompetentním odborem Ministerstva financí. Nato se žalobce dne 12.6.2006 obrátil na Ministerstvo financí a dopisem ze dne 29.6.2006 mu bylo sděleno, že do konce června 2006 proběhne jednání, jehož závěry jsou nezbytným předpokladem pro vypracování stanoviska Ministerstva financí. Opětovnou žádost o sdělení výsledku šetření žalobce zaslal Ministerstvu financí v srpnu 2006, kdy byl opět informován o tom, že jednání stále probíhají. Dopisem ze dne 30.8.2006 žalovaného byl žalobce informován o uvedené otázce, avšak naprosto nedostatečně. Žalovaný mu neumožnil seznámit se s odborným posudkem celně technické laboratoře a závěry vyslovené žalovaným v tomto dopise nelze považovat za jasné a jednoznačné stanovisko k výrobkům Gullivers a Merlin. Z důvodu nedostatečné vypovídací hodnoty uvedené informace podal žalobce dne 7.9.2006 u žalovaného stížnost, kterou doplnil podáním ze dne 13.9.2006, ve kterém poukázal na to, jakým způsobem jsou předmětné

tabákové výrobky zařazovány pro účely celního řízení ve Slovenské republice a v Polské republice. Současně podal stížnost i na Ministerstvu financí. Na tuto stížnost reagovalo Ministerstvo financí dopisem ze dne 2.10.2006, ve kterém mimo jiné sdělilo, že celá záležitost je v šetření a že o výsledku bude žalobce včas informován. Podáním ze dne 13.9.2006 vedle stížnosti žalobce požádal i o rozšíření registrace – zápis nové výrobkové řady v rámci daňového skladu – a ani o této žádosti nebylo do dne podání žaloby rozhodnuto.

Žalobce uzavřel, že požadované stanovisko k výrobkům Gullivers a Merlin vydáno nebylo a nebylo mu ani umožněno seznámit se s odborným posudkem celně technické laboratoře týkajícím se uvedených výrobků, což je rozhodující pro jejich daňové zařazení. Rovněž nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o zápis nové výrobkové řady v rámci daňového skladu. V souvislosti se stanoviskem k předmětným tabákovým výrobkům, jakož i k žádosti o zápis nové výrobkové řady, nebyly uspokojivým způsobem vyřešeny související stížnosti.

Žalobce uvedl, že se domáhá, aby žalovaný vydal stanovisko k výrobkům Gullivers a Merlin, které by bylo v souladu s odborným posudkem celně technické laboratoře, podle něhož tyto tabákové výrobky splňují kritéria stanovená pro ně nejen právními předpisy České republiky, ale též předpisy EU, resp. že se jedná o doutníky. Řádné stanovisko žalovaného společně s odborným posudkem celně technické laboratoře bude podkladem pro rozhodnutí o zařazení výrobků žalobce pod příslušnou sazbu zákona o spotřebních daních a pro vydané dodatečné daňové výměry. Způsob řízení o žádosti o stanovisko není výslovně upraven v žádném procesním předpisu, nejsou stanoveny konkrétní prostředky k ochraně před nečinností žalovaného s výjimkou obecného prostředku stížnosti dle § 175 správního řádu, který žalobce několikrát využil. Žalobce namítl, že v souvislosti se zařazením předmětných výrobků žalovaný vůči němu postupuje při interpretaci pravidel pro zařazování zboží nestandardně, ale též nezákonně. Žalobce má k dispozici závazné informace o nomenklaturním zařazení zboží jako doutník, které byly vydány celními orgány Slovenské republiky a Polské republiky. Žalovaný však dosud žádné stanovisko, na jehož základě by mohly být předmětné výrobky jednoznačně označeny jako doutník, nevydal a naopak svévolně označuje výrobky žalobce za tabák ke kouření a v tomto smyslu pak dává jemu podřízeným orgánům celní správy pokyn, dle něhož mají tyto orgány pohlížet na předmětné výrobky jako na neznačené, neboť se údajně nejedná o doutník, ačkoliv stanovisko celně technické laboratoře uvedené výrobky za doutník označuje. Dle žalobce není rozhodné, jaká věc má být předmětem správního řízení nebo jaká skutečnost má být osvědčena, a nehraje roli, má-li osoba na určitý obsah rozhodnutí právní nárok nebo ne nebo jedná-li se o rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že svůj názor na tabákové výrobky Gullivers a Merlin žalobci sdělil dopisem ze dne 30.8.2006, ze kterého vyplývá, že na tyto tabákové výrobky není možné nahlížet jako na doutníky, ale jako na tabák ke kouření. Žalovaným bylo vypracováno stanovisko k těmto tabákovým výrobkům ze dne 22.9.2003, které bylo rozesláno všem celním ředitelstvím a celním orgánům, aby byl zajištěn shodný postup všech celních orgánů. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný není nečinný. Stanovisko je plně v souladu s odbornými posudky celně technické laboratoře.

Dále žalovaný ve vyjádření uvedl důvody, pro které byly předmětné tabákové výrobky posouzeny jako tabák ke kouření a nikoli jako doutníky. Závazné informace o sazebním zařazení těchto výrobků ve Slovenské republice a v Polské republice nemají vliv na předmět spotřební daně, který je vymezen pouze slovně, nezávisle na sazebním zařazení. Předmět daně není vymezen odkazem na kód nomenklatury Harmonizovaného systému. Závazné informace

o sazebním zařazení zboží slouží výhradně pro celní účely. Žalovaný zdůraznil, že pro správce daně nevyplývá žádná zákonná povinnost a v tomto případě ani oprávnění vydávat stanoviska podobná závazné informaci o sazebním zařazení nebo osvědčení, jak to žalobce požaduje. Se žalobcem bylo ve věci jednáno a jeho podání byla řádně vyřizována.

Žalovaný dále uvedl, že žaloba je nepřijatelná, protože žalobce nevyčerpal všechny prostředky a může se domáhat nápravy jinými právními prostředky, které mu přiznává příslušný procesní předpis. Poukázal na rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové o nařízení obnovy s tím, že žalobce v rámci tohoto řízení může uplatnit všechny prostředky, které mu přiznává příslušný předpis, tj. zákon o správě daní a poplatků.

Na toto vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, ve které uvedl, že obnova řízení, kterou nařídilo Celní ředitelství Hradec Králové, se týká odlišného předmětu řízení než spor předložený zdejšímu soudu. Zdůraznil, že žádost o předmětné stanovisko se řídí režimem ustanovení § 154 a násl. správního řádu. I kdyby žalovaný zpochybňoval, že žádané stanovisko není osvědčením dle § 154 správního řádu, tak se na toto stanovisko uvedená ustanovení použijí rovněž. Požadované stanovisko představuje tzv. jiný úkon veřejné správy, který je právně významný, a to v situaci, kdy má být podkladem pro rozhodnutí ve věci samé. Toto je právě případ stanoviska, které žalobce bezúspěšně požaduje. Pokud se na žádost o stanovisko vztahuje ustanovení § 154 a násl. správního řádu, tak jediný možný opravný prostředek je buď obecná stížnost, kterých žalobce podal několik, nebo opatření proti nečinnosti podle § 80 a násl. správního řádu, kdy nadřízený orgán je povinen k nápravě. Z důkazů předložených se žalobou vyplývá, že žalobce o nápravu opakovaně žádal a nadřízený orgán opakovaně přislíbil rozhodnutí do určité lhůty, k čemuž však nedošlo. Prostředky dle správního řádu tedy byly vyčerpány, ovšem k nápravě nevedly. Je tedy namístě správní žaloba na nečinnost, ačkoliv žalovaný tvrdí opak.

K názoru žalovaného, že na stanovisko není právní nárok a že mu neplyne ze zákona žádná povinnost ho vydat, žalobce uvedl, že ustanovení § 155 odst. 2 správního řádu jednoznačně správnímu orgánu ukládá povinnost takový akt vydat, je-li to možné, tedy povinnost správní orgán má, když jsou splněny předpoklady, kterými je v tomto projednávaném případě zejména skutečnost, že takové stanovisko bude sloužit spolu s rozбором celně technické laboratoře jako podklad pro konečné rozhodnutí ve věci samé. Žalobce dále uvedl, že žalovaný ani jemu podřízené správní orgány nikdy neprohlásily, že stanovisko nevydají, protože to není jejich povinnost, naopak informovaly žalobce o tom, že požadované stanovisko vydáno bude. Je tedy zřejmé, že povinnost vydat stanovisko žalovaný má.

Na repliku žalobce žalovaný reagoval svým vyjádřením, ve kterém uvedl, že v předmětné věci se nejedná o řízení, které by se řídilo správním řádem, ale jedná se o daňové řízení, které se řídí zákonem o spotřebních daních a zákonem o správě daní a poplatků. Z důvodové zprávy k části IV. správního řádu jednoznačně vyplývá, že tato část správního řádu se aplikuje obecně na postup správních orgánů při výkonu veřejné moci, s výjimkou postupu upraveného zvláštním právním předpisem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon o správě daní a poplatků, dle kterého správce daně není oprávněn ani povinen vydávat jakákoli stanoviska. Žalobce neoznačuje konkrétní věc, ve které by mělo být vyžadované stanovisko využito. Navíc žalobci byl názor žalovaného na výrobky Gullivers a Merlin sdělen dopisem ze dne 22.9.2006, a proto žalovanému není zřejmé, jaké další stanovisko žalobce požaduje.

Žalobce v reakci na shora uvedené vyjádření žalovaného soudu zaslal další rozsáhlé podání, ve kterém zopakoval, že na vydání vyžadovaného stanoviska dopadá správní řád, a to ustanovení § 154 a násl. Podanou žalobou se žalobce domáhá vydání stanoviska, které není rozhodnutím ve věci samé, ale bude osvědčovat určitou právní skutečnost, tj., že výrobky Gullivers a Merlin splňují zákonné podmínky pro to, aby mohly být dle zákona o spotřebních daních zdaňovány jako doutníky, případně že takové zákonné podmínky nespĺňují a proč. Protože se v tomto případě nejedná o správní, resp. daňové řízení, nemá žalobce k dispozici prostředky, jejichž prostřednictvím by mohl disponovat řízením za účelem odvrácení nečinnosti žalovaného. Je tedy oprávněn bez dalšího podat žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu k soudu. Požadované stanovisko (osvědčení) žalovaným vydáno nebylo, neboť žalovaný žalobci pouze zaslal svůj názor.

Žalobce dále s poukazem na § 3 odst. 6 písm. h) zákona č. 185/2004 Sb., o celní správě ČR dovedl, že jiným zvláštním právním předpisem, na jehož základě vystupuje jako osoba oprávněná, je zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění. Dále žalobce uvedl, že žalovaný má stanovené působnosti v oblasti správy daní a cel dle předpisu upravujícího správu daní a v této souvislosti i zabezpečuje laboratorní zkoumání a analýzu vzorků zboží pro celní a daňové účely. Nic mu tedy nebránilo v tom, aby žalobci vydal stanovisko (osvědčení). Učinil by tak na základě zákona a v jeho mezích. Z ustanovení § 177 odst. 1 správního řádu vyplývá, že se při aplikaci zákona o správě daní a poplatků použijí též zásady činnosti správních orgánů, které jsou uvedeny v § 2 až 8 správního řádu. V daném případě se jedná o zásadu uvedenou v § 6 odst. 1 správního řádu, tj. vyřizování věci bez zbytečných průtahů. Tuto zásadu žalovaný porušil, čímž porušil i zásadu zákonnosti vyjádřenou v § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. V další části vyjádření pak žalobce uvedl, že názor rozporoval, neboť obsahoval názory a závěry, které opomíjely části platné legislativy. Poukázal na to, že v září 2006 mu byly vydávány přes názor žalovaného tabákové nálepky pro dotčené výrobky, tj. tabákové nálepky pro doutníky. V této souvislosti žalobce uvedl, že ke znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a předvídatelnosti práva, tedy i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci. Žalobce je přesvědčen, že nesrozumitelnost a nepřesnost dikce § 101 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních vede k nepředvídatelnosti práva a k nepředvídatelnosti jednání orgánů veřejné moci. Žalobce při výrobě doutníků Gullivers a Merlin jednal v dobré víře, a proto by příslušné orgány celní správy měly k žalobci přistupovat i z hlediska zásad spravedlnosti. Celní orgány se ve věci předmětných tabákových výrobků chovají nepředvídatelným způsobem, kdy nejprve způsob výroby akceptují a následně předmětné tabákové výrobky považují za neznačené – nikoli za doutníky. V tomto směru žalobce vznesl námitky proti postupu jednotlivých celních úřadů, kdy byly prováděny daňové kontroly, byla vydávána rozhodnutí o zajištění daně, o zabavení zboží, o zahájení obnovy řízení a další rozhodnutí, která se vztahovala právě k předmětným tabákovým výrobkům. Uvedl důvody, pro které považuje tato rozhodnutí orgánů celní správy za nezákonná. Rovněž se podrobně zabýval postupem při provádění analýzy jednotlivých vzorků celně technickou laboratoří. Dále uvedl, že předmět daně není sice vymezen odkazem na kód nomenklatury Harmonizovaného systému, ale pro věc samu je vysoce rozhodná skutečnost, že vysvětlivky k Harmonizovanému systému přesně popisují, co je to doutník. Slovní vymezení z vysvětlivek je téměř shodné s tím, jak předmět daně popisuje zákon o spotřebních daních. Vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, který předmětné tabákové výrobky neposoudil jako doutníky. Závěrem tohoto podání žalobce uvedl, že navrhuje, aby soud rozhodl tak, že žalovaný je povinen vydat ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku stanovisko k doutníkům Gullivers a Merlin.

Žalobce zaslal soudu další podání ze dne 4.1.2009, ve kterém poukázal na dopis Generálního ředitelství cel ze dne 29.10.2008, ve kterém je uvedeno, že odborná posouzení celně technickou laboratoří nemají obsahovat právní hodnocení, ale jejich pojetí by mělo vycházet pouze z výsledků analýzy. Dále poukázal na to, že dopis žalovaného ze dne 22.9.2006 č.j. 2006/3273/23 byl určen celním úřadům a celním ředitelstvím, žalobci zaslán nebyl. Žalobce od žalovaného obdržel pouze stručnou a povrchní informaci k tabákovým výrobkům Gullivers a Merlin ze dne 30.8.2006 zn. 2006/2975/23, která se opírá o odborné posudky, které jsou z různých hledisek nezákonné. Uvedl, že v jeho případě se nikdy nejednalo o zastřený úkon.

Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce odkázal na žalobu a na další vyjádření předložená žalobcem v této věci. Zástupce žalovaného s odkazem na předcházející vyjádření zdůraznil, že předmětem tohoto řízení je žalobcem tvrzená nečinnost žalovaného, ke které však nedošlo. Zákon neukládá ani neumožňuje žalovanému vydat požadované stanovisko či osvědčení. Na daný případ nelze vztáhnout ustanovení § 154 a násl. správního řádu, neboť činnost žalovaného, resp. správce daně směřuje k vydání rozhodnutí v daňovém řízení. Žalobce sice tvrdí, že požadované stanovisko bude podkladem pro rozhodnutí ve věci samé, ale neuvádí, o jakou věc samou by se mělo jednat. Případné stanovisko či osvědčení není podkladem pro další rozhodnutí, protože správce daně rozhoduje pouze na základě důkazů, které si opatří v konkrétním daňovém řízení. Žalobce nepožadoval závaznou informaci dle celních předpisů, ani závazné posouzení dle daňových předpisů. Žalovaný navíc žalobci svůj názor sdělil dopisem ze dne 30.8.2006, byť k tomu nebyl povinen. Z důvodů uvedených shora navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobce zaslal žalovanému žádost o stanovisko k výrobkům Gullivers a Merlin, která byla žalovanému doručena dne 18.4.2006. Na tuto žádost reagoval žalovaný sdělením ze dne 30.8.2006, ve kterém s odkazem na odborný posudek Celně technické laboratoře a na ustanovení § 2 odst. 3 a 7 zákona o správě daní a poplatků uvedl, že předmětné tabákové výrobky musí být posuzovány a zdaněny jako tabák ke kouření.

Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že žaloba na ochranu proti nečinnosti může být úspěšně podána pouze za splnění podmínky, že správní orgán je povinen označené rozhodnutí či osvědčení vydat a že tak neučinil přes veškeré žalobcem uplatněné prostředky stanovené podle příslušného procesního předpisu pro řízení u správního orgánu. Zkoumání této druhé podmínky soudem je nutné až v případě, že zde skutečně existuje povinnost žalovaného požadované rozhodnutí či osvědčení vydat.

V daném případě lze z podání žalobce dovodit, že na žalovaném požadoval vydání stanoviska, jakým způsobem bude pohlíženo na tabákové výrobky Gullivers a Merlin pro účely spotřební daně podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 353/2003 Sb.).

Podle § 34b odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 337/1992 Sb.) daňový subjekt je oprávněn požádat místně příslušného správce daně o vydání rozhodnutí o závazném posouzení daňových důsledků, které pro něj vyplynou z daňově rozhodných skutečností již nastalých nebo očekávaných, v případech stanovených zvláštním daňovým zákonem.

Zákon č. 353/2003 Sb. neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo daňovým subjektům požádat místně příslušného správce daně o vydání rozhodnutí o závazném posouzení daňových důsledků. Žádost žalobce adresovaná žalovanému by tedy nemohla být v žádném případě posouzena jako žádost o závazné posouzení podle § 34b zákona č. 337/1992 Sb. Podle obsahu žádosti nelze rovněž v daném případě dovodit, že by žalobce požadoval vydání závazné informace podle celních předpisů o sazebním zařazení zboží nebo o původu zboží.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný nebyl povinen na základě žádosti žalobce vydat rozhodnutí, které by bylo požadovaným stanoviskem k předmětným tabákovým výrobkům Gullivers a Merlin.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že vyřízení jeho žádosti se řídí režimem ustanovení § 154 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), kterými je upraven postup správních orgánů mimo jiné při vydávání osvědčení, a že v daném případě je třeba požadované stanovisko považovat za osvědčení.

Pojem osvědčení není v žádném ze zákonů, jejichž použití by v daném případě mohlo přicházet v úvahu (správní řád, zákon č. 337/1992 Sb., zákon č. 353/2003 Sb., soudní řád správní), definován. Dle názoru soudu je však třeba vycházet z úvahy, že „osvědčení“ vydávané správním orgánem deklaruje skutečnost, která již existuje, je např. založena rozhodnutím, smluvně. Vydání osvědčení se tak nemůže žadatel na správním orgánu domáhat v těch případech, kdy by takovým aktem správní orgán předcházet vydání rozhodnutí ve věci samé. Žalobce žádal o vydání stanoviska, které by se vztahovalo k otázce, jakým způsobem má být na předmětné daňové výrobky pohlíženo pro účely spotřební daně z tabákových výrobků. Takové osvědčení však žalovaný nebyl a není oprávněn vydat, neboť otázka vyměření spotřební daně a tedy i posouzení, o jaké tabákové výrobky se jedná, musí být vždy předmětem konkrétního daňového řízení, ve kterém rozhodnutí vydává příslušný správce daně. Žalovaný tedy dle názoru soudu není povinen v dané věci vydávat ani osvědčení – stanovisko k tabákovým výrobkům Gullivers a Merlin. Z ustanovení § 155 odst. 3 správního řádu vyplývá, že v případě, kdy správní orgán nemůže osvědčení vydat, nevydává o tom rozhodnutí, pouze o tom na požádání dotčenou osobu písemně uvědomí. To znamená, že při postupu podle § 154 a násl. správního řádu by žalovaný nebyl povinen vydat rozhodnutí o tom, že požadované osvědčení nelze vydat. Žalobce se tedy ochrany proti nečinnosti správního orgánu nemůže u soudu domáhat ani z tohoto důvodu, že žalovaný je povinen postupovat podle správního řádu a že mu požadované stanovisko neposkytl, neboť v takovém případě se o jeho neposkytnutí nevydává samostatné rozhodnutí.

Je třeba zdůraznit, že ani soudu v tomto řízení nepřísluší posuzovat, o jaké tabákové výrobky se v jedná a jaká spotřební daň má být vyměřena. Z tohoto důvodu se soud nezabýval argumentací v žalobě, ze které žalobce dovozoval správnost svého názoru, že předmětné tabákové výrobky je třeba považovat za doutníky. Rovněž tak neshledal důvod

k provedení důkazů listinami předloženými žalobcem, neboť tyto se vztahují ke konkrétnímu posuzování předmětných tabákových výrobků.

Pokud žalobce v replice k žalobě ze dne 20.11.2007 uvedl, že žalovaný mohl požadované stanovisko vydat a to podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, k tomu je třeba uvést, že žalobce v žádosti doručené žalovanému dne 18.4.2006 nežádal poskytnutí informace podle shora uvedeného zákona, ale domáhal se vydání stanoviska, které mělo vycházet z konkrétních poznatků získaných Celně technickou laboratoří.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že žalovaný není povinen na základě žádosti podané žalobcem dne 18.4.2006 vydat rozhodnutí či osvědčení, nezbylo než žalobu podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 29.ledna 2009

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
M.B.

